

LEKKER LINKS WIE DENKT DE POLITIE WEL DAT ZE IS? + HET FAILLIET VAN DE VVD

NIEUWE REVU

Nieuw
in Revu:
Arthur van
Amerongen

'Seks?
Twee keer
rukken is
mooi zat'

Werkloze
voetballers
Dit is hun
laatste
kans

Op zoek
naar
Satan
'Het liefst
offer ik
een mens'

De nieuwe topadvocaten

De nieuwe generatie advocaten
is zelfverzekerd, hondsbrutaal en
heeft geen greintje ontzag voor
autoriteiten.

Editie 30 • 2015 • revu.nl

HELEEN FEENSTRA

‘Topadvocaten van vroeger werkten net zo hard als nu, maar onze generatie ligt veel meer onder een vergrootglas,’ merkt Heleen Feenstra (30). Revu ontmoet haar op het kantoor van Jebbink Soeteman Advocaten in Amsterdam, waar ze sinds drie jaar werkt. Feenstra is een energieke verschijning en erg alert: ze weegt zorgvuldig af wat ze wel en niet vertelt, en kijkt ons voortdurend onderzoekend aan. Ze lijkt zich in eerste instantie wat ongemakkelijk te voelen bij het interview. ‘Ik ben niet altijd blij geweest met wat er geschreven is,’ zegt ze verontschuldigend.

Tijdens haar studie werkte ze als griffier bij de rechtbank. ‘Dat was heel leerzaam: je weet wat rechters vinden van advocaten, wat hen wel of niet aanspreekt. En ja, je ziet toch vooral hoe het dan niet moet.’ Daarna werd ze advocaatstagiair bij Bram Moszkowicz. Maar ze heeft eigenlijk geen zin om het daarover te hebben: de meeste journalisten zijn

toch alleen maar uit op sensatieverhalen over haar voormalige werkgever. ‘Het was een roerige tijd waarin ik gigantisch veel heb geleerd. Ik heb er geen seconde spijt van gehad.’

Ze is duidelijk iemand die graag de touwtjes in handen houdt. Als enige van de vijf hier geportretteerde advocaten wilde ze van tevoren weten wat voor vragen we wilden gaan stellen. ‘Ik ben nogal nieuwsgierig aangelegd,’ lacht ze. ‘Als ik iets niet mag weten, word ik gek.’ Dat maakt haar werk nogal arbeidsintensief, omdat ze vaak lang en veel met cliënten in gesprek is. Maar zij vindt dat niet erg, en de cliënten al helemaal niet. ‘Zij leggen hun hele lot in mijn handen, en ik moet ervoor zorgen dat dat vertrouwen terecht is. Daarom neem ik elke zaak bloedserieus, of het nou een grote of een kleine zaak is.’ Waar Feenstra, net als haar generatiegenoten, steeds vaker tegenaan loopt is de waarde die door justitie gehecht wordt aan mobiele telefoons. ‘Die zijn natuurlijk een bron van informatie, maar daar worden veel te snel conclusies uit getrokken. Zo is op een telefoon die wordt toegeschreven aan een cliënt van mij een belastend berichtje gevonden, van maanden geleden. Terwijl hij zegt dat hij die telefoon toen nog helemaal niet in zijn bezit had. Het is heel lastig om dat aan te tonen.’

Feenstra deinst niet terug voor wat felheid in de rechtszaal.

‘Ik hoef niet altijd aardig gevonden te worden. Als je te lief bent dan kom je er niet.’

Laatst nog, zat ze bij een politieverhoor van een cliënt.

Volgens de politie hield ze zich niet aan de regels doordat ze inbrak tijdens het verhoor, terwijl het volgens haar juist andersom was: de politie hield zich niet aan de regels doordat ze haar cliënt begonnen te ondervragen over hele andere zaken dan was afgesproken. Toen ze er voor de tweede keer iets van zei, werd ze uit het verhoor gegooid. ‘Voor mij is het logisch dat ik doe wat nodig is, ook al is de sfeer de volgende keer dat ik die agent tegenkom waarschijnlijk niet zo leuk. Dat is dan maar zo.’